

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **D. ALEXANDRESCO****ABONAMENTUL**

Pe an 30 lei ; 6 luni 16 lei ; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătate : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUGUREȘTI

11 — **Strada Artei** — 11

In dosul Palatului Justiției

Comitetul de redacție al acestui ziar este rugat a se întruni Luni 26 cor. ora 8^{1/2} seara în saloanele d-lui Comșa, membru în comitet, strada Dionisie 72.

La ordinea zilei fiind mai multe chestiuni importante, toți d-nii membrii sunt rugați a lua parte la această ședință.

Director : **D. Alexandresco****SUMAR :**

Faptul soldatului Ispășoiu din punct de vedere psycho-physiologic, de d-l Iulian Teodorescu ;

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Inalta Curte de casație, s. 1 : *Ministerul de Răsboi cu Iosif Stoichița și Schik & Paneth ;*

Tribunalul Muscel : *Nicolae I. Zegheru ș. a. cu Obstea Moșnenilor Campu-Lungeni, cu o adnotație de d-l Ștefan Scriban ;*

Judecătoria Ocol. Moinești (Bacău) : *Dochița I. Nichița cu Pintilie St. Lovin ș. a.*

Informații.—Necrolog — Bibugroafii.

Fapta soldatului Ispășoiu din punct de vedere psycho-physiologic

În *Curierul Judiciar*, No. 79 din 30 Noembrie 1903, a apărut articolul intitulat: «Un răspuns în chestia soldatului Ispășoiu». Nu vom urmări pe autor în refutarea ce s'a crezut dator să dea argumentelor expuse de noi într'un articol anterior, referitor la acelaș subiect ; dar, credem necesar să revenim pentru a restabili oare care puncte, care sperăm că vor lumina și mai mult chestiunea. Dacă prin aceasta, vom atinge câte-va părți din răspunsul sus țis, nu o vom face de cât în mod cu totul indirect și în tot cazul fără intențiunea de-a polemisa, pentru că suntem convinși că violențele de stil pot să și aibe locul ori unde, nu însă și în chestiunile pur științifice de unde trebuiesc înlaturate.

Din cele scrise atât de noi, cât și de autorul răspunsului în chestiune, se poate vedea cât de numeroase sunt punctele care ne deosebesc, cu privire la responsabilitatea soldatului Ispășoiu și afacerea nu se reduce numai la a se ști dacă chestiunea pusă ast-fel de autorul articolului citat poate fi împărtașita și de alții ; din contra, din discuțiunile anterioare, pare a reeși că ea nu se

poate pune de cât într'un singur fel, și pentru a înlătura ori-ce confuzie și ori-ce obiecțiuni alătura, vom mărgini cadrul articolului de față chiar de la început. În adevăr, chestiunea nu poate fi de cât următoarea : Este sau nu responsabil făptuitorul de crima comisă și date fiind împrejurările în care s'a săvârșit, bine a făcut Consiliul de război din Craiova, că a înlăturat cererea apărării de a se procede la un examen medical ?

Resultă din întrebarea la care ne propunem să răspundem, că subiectul ce tratăm se compune din două părți : una privitoare la criminal însuși, la starea sa psycho-fizică în momentul comiterii crimei și a doua de pur drept, relativă la cererea apărării și la soluția dată de țisul Consiliu de război.

Prima parte s'a discutat cu un surplus de argumente—și în aparență cu oare care temeinicie, peste partea a doua însă, cea mai importantă după noi, pentru că în această direcțiune se presupune că avem mai multă competență, detractorii decisei Tribunalului militar, o lasă de-o parte sau trec peste ea după ce au atins'o în două cuvinte.

* * *

S'a susținut din primul punct de vedere că Ispășoiu și-a executat crima într'un moment de inconștiență sau chiar de conștiență bolnavicioasă, fiind dat că partea medicinei care se ocupă cu maladiile nervoase, ar recunoaște existența unei stări epileptice, care dacă nu este însăși epilepsia e totuși înrudită cu ea foarte de aproape și care are particularitatea de-a conduce pe bolnav chiar la crimă. Unii neurologi o intitulează *epilepsia larvată*. În cursul acestui studiu ne vom opri asupra cuvântului de epilepsie larvată, pentru că ni s'a reproșat că n'am fi în curent cu știința medicală din acest punct de vedere. Recunoaștem noi înși-ne, că suntem foarte departe de-a fi cu totul în curent cu această știință și dacă ne permitem oare-care reflecțiuni într'un domeniu altul de cât ocupațiunile noastre, o facem numai bazați pe parerile emise de alți savanți, cel puțin tot atât de cunoscuți și necontestati ca acei citați

în articolele publicate în acest loc, și dacă aceștia vor contrazice unele păreri emise, noi nu ne luăm nici-o răspundere ci o lăsăm întregă acestor autori.

În articolul nostru, care a avut onoarea unui răspuns, susținem că ne găsim încă în perioada hipotesei, atunci când e vorba de maladii nervoase, din care epilepsia și derivatele ei nu sunt de cât o infimă parte și ni se părea că noi eram în nota justă, când spuneam că până ce nu se va da omului de drept elemente mai temeinice de cât acele care i se dau, el nu poate și nu trebuie să înlăture presupusa responsabilitate a dreptului penal, pe care e chemat să-l aplice.

De alt-fel se discută în medicină însăși gena epilepsiei, pentru-că pe când altă dată medicii reduceau chestiunea la epilepsia esențială (hereditară) și epilepsia parțială (jacksoniană); astăzi, din contră, aceste din urmă ar avea un câmp mai vast, cea d'întîi mărginindu-și sfera din ce în ce, pentru că «à l'heure actuelle, la question de l'épilepsie traverse une phase pénible de bouleversement radical», după cum susțin profesorii Grasset și Rauzier de la Facultatea de medicină din Montpellier⁽¹⁾.

Pentru Ardin-Delteil, gena epilepsiei se reduce la o cauză iritantă, «mal connue et méconnue jusqu'ici et qui pourrait bien n'être autre chose qu'un poison, une substance chimique de nature toxique».

Pentru Féré, d'asemenea, epilepsia ar fi un «syndrome, dépendant soit d'une malformation des centres nerveux, soit d'autointoxications, soit des lésions organiques et grossièrement appreciables des centres nerveux».

După cum se vede, bătaia între savanți este de a se ști dacă această maladie este o nevrosă—cum s'a considerat până acum—, sau dacă este de natură infecțioasă, după cum susține Ardin-Delteil, sau dacă în fine n'ar fi rezultatul unei scleroze nevroglice a lui Chaslin; or, spun specialiștii după care cităm toate acestea, că nu s'a spus încă ultimul cuvânt asupra chestiunii⁽²⁾.

Când dar am afirmat în articolul nostru precedent că în această materie nu e nimic stabilit în mod precis, că ne găsim încă în domeniul hipotesei, credem că aveam dreptate; și cu riscul de a nu fi pe placul unora, noi revenim și susținem că este cel puțin imprudent pentru un jurist să se lase a fi influențat de teoriile medicale, mai ales când este vorba de neurologie,

unde hipotesa, pentru a nu zice chiar fantesia, poate să aibă un câmp destul de întins.

Cea mai mare invinuire care ni se aducea, era că ne propusesem să discutăm o chestiune de care eram profani și în loc de a ne face convingerea din cărți, ne-am adresat oamenilor competenți, cari de și medici, totuși n'au prea știut atât de multe asupra cuvântului de *epilepsie larvată* ca acei care atribuesc această boală lui Ispășoiu și grație căreia a săvârșit fapta criminală de la batalionul I din Craiova.

Să vedem ce ne spun și cărțile:

D-rul Gilles de la Tourette, într'o broșură intitulată *Le traitement pratique de l'épilepsie* în introducere, face un studiu succint asupra divisiunii epilepsiei din punctul de vedere al condițiilor sale etiologice și nici unde nu pomeneste cuvântul de epilepsie larvată; el face ca să intre acest termen în acela de *equivalents psychiques*, iar d-rul Grasset și Rauzier, în lucrarea citată mai sus, întrebuintează expresiunea de *equivalents epileptiques* și numai în sub titlu, în parentesă, pe cea de epilepsie larvată⁽³⁾.

Mai mult de cât atât, cuvântul așa de scump lui Lombroso și adepților săi, nu este adoptat în Germania. Învățații din imperiul lui Wilhelm al II repudiază expresiunea de epilepsie larvată, înlocuind-o cu cea de epilepsie mintală, și chiar Francezii nu acceptă termenul în chestiune, pentru orî-ce cas de epilepsie, în afară de cea ce numără ei *le haut mal et le petit mal vulgaire*; de oare-ce divid equivalenții epileptici în equivalenții fizici și psihici; și pe când unii ar voi să atribue termenul de epilepsie larvată la ambele aceste manifestațiuni epileptiforme, Ardin-Delteil, îl rezervă numai manifestațiunilor psihice ale nevrosei.

Când unii dintre savanții europeni nu cunosc termenul, sau chiar dacă 'l cunosc îl înlătură ca fiind impropriu, și când cei care 'l cunosc și 'l admit, nu sunt de acord în privința diverselor casuri de epilepsie care ar intra în expresiunea de epilepsie larvată, noi socotim că sunt foarte puțin prevădători acei care fără să aibe vre o competență, pun o diagnosă—care după cum am avut ocazia să arătăm—este încă îndoioasă în spiritul savanților din occident.

Cea-ce pare și mai curios este când se afirmă fără cea mai mică dovadă, că chiar ascedenții soldatului criminal ar fi fost deliceuenți și că el însuși ar fi avut oare-care simptome epileptiforme.

De și toate acestea nu sunt de cât simple afirmațiuni, totuși presupunându-le existente la Ispășoiu, atunci am eși din domeniul epilepsiei

(1) *Traité de médecine et de thérapeutique*, publicat sub direcțiunea doctorilor profesori Brouardel și A. Gilbert de la Facultatea din Paris, vol. X, pag. 450 și urm,

(2) Op. cit. pag. 451.

(3) Pag. 467, vol. X.

larvate sau mintale (psychique) cum se numește în Germania și am cădea în maladia pe care Franțujii o intitulează *le haut mal*, prin urmare încă odată ar fi greșită diagnoza de epilepsie larvată. Pe de altă parte concluzia la care ajung acei care împărtășesc modul de-a vedea al lui Lombroso în această chestiune, este, din cele mai dăunătoare pentru moralitatea indivișilor. În adevăr, or de câte ori un criminal comite o faptă fără vr'o cauză vădită nu poate fi de cât un bolnav; ar fi prin urmare o primă de încurajare dată criminalității, pentru-că individul care ar reuși să ascundă mai bine mobilul acțiunii sale, sau judecătorii care n'ar fi destul de perspicace să descopere acest motiv s'ar găsi cu siguranță într'un cas de *neurmărire* (insistăm asupra acestui cuvânt), fiind considerat delicuentul ca epileptic. Cu cât dar criminalul va fi mai inteligent și ori de câte ori crima sa va fi mai atroce și mai inegală față cu vina victimei sale, de atâtea ori ne-am găsi în fața unui iresponsabil!... Recunoaștem că presintă multă iscusință o atare teorie și aceasta este o calitate în unele împrejurări; dar dusă la extrem și aplicată în materie de drept, însemnează falimentul vădit al legii noastre penale și o complectă anarhie din punct de vedere al educației sociale.

Dar o faptă criminală ori cât de extra-ordinară și ori cât de lipsită de motiv ar părea, nu poate fi tot-d'auna socotită ca un simptom de epilepsie mintală (larvată), pentru că sunt oare-care caractere, fără de care diagnosa acestei maladii nu poate fi pusă. Ast-fel Falret, care divide epilepsia mintală în *petit mal intellectuel et grand mal intellectuel* și cu deosebire Voisin, recunosc că elementul comun în ambele aceste divisiuni este repetițiunea.

«On admet généralement que tous les paroxysmes successifs réalisés par un même malade se presentent sous une forme identique et sont en quelque sorte calqués les uns sur les autres». Și cel din urmă autor sus țis, ne spune că «Ce qui caractérise cet état maniaque c'est la répétition des mêmes mots, des mêmes phrases, et l'accomplissement des mêmes choses» și Ardin-Delteil «En resumé : délire hallucinatoire d'une extrême intensité, surgissant avec brutalité, avec idées assez coordonnées, actes d'une violence inouïe cessation brusque, et répétition d'accès tousjours semblables, tel sont les caractères essentiels de la manie epileptique avec foreur (4).

Din cele ce se știe cu certitudine despre Ispășoiu, nimeni n'a putut să afirme că accesele

(4) Aceste citațiuni sunt luate din *Traité de médecine et de thérapeutique*, capitolul privitor la Epilepsie datorit D-rilor profesorii Grasset și Rozier din Montpellier.

sale de omucidere s'ar mai fi repetat; prin urmare dar, unul din elementele caracteristice epilepsiei mentale lipsind, diagnosa acestei maladii, în cea ce'l privește pe Ispășoiu, este cu totul inadmisibilă. Mai este și un al doilea caracter care de asemenea nu există în cazul nostru. Ast-fel, tot D-ri Grasset și Rozier (pag. 476) mai spun că bolnavul de epilepsie mintală «ne conserve aucun souvenir de cet épisode dramatique de son existence». Ispășoiu nu numai premeditează cum rare ori s'a mai vădut un criminal pregătind o infracțiune, dar amintirea nu'l trădează un moment, căci de îndată ce sevărește opera sa nefastă, împușcând pe comandantul companiei și pe Țeculescu—intâmplător în ce'l privește pe acesta din urmă, pentru că nu sergentul adjutant era ținta urei criminalului—fuge cât îl ține picioarele și pentru că drumul pe scări era închis de acei care 'l urmăreau, sare pe fereastra din coridor în curtea sau grădina cazarmei. Dacă ar fi fost o descărcare a boalei sale, în momentul comiterii crimei și dacă această boală ar fi fost chiar epilepsia larvată după cum s'a susținut, de sigur că criminalul trebuia să stea locului nedându'și seama de faptul sevăreșit.

Ceea-ce e mai nostim este când detractorii decisiei Consiliului de război din Craiova, găsesc că Ispășoiu după sevăreșirea crimei, ar fi căzut în stare de amnezie, care într'adevăr termină de ordinar ori-ce atac de epilepsie, fie de ori-ce natură; uită însă aceștia, că înălțimea de unde a sărit criminalul era măricică, că în cădere s'a rănit și că deci dacă amnezie a fost—de și unii spun că nu era de cât prefăcută—, aceasta a putut foarte bine să fie din cauza căderii sale.

Pentru noi, Ispășoiu, nu numai este un criminal învederat și perfect responsabil, dar este unul din acei rari răi-făcători cari merg cu îndrăsneala foarte departe, se glorifică chiar. El este un răsvrătit contra ordinii de lucruri existente. Cultura lui necomplectă face ca din cărțile ce'i cad în mâini în loc să reție ceea-ce i-ar fi putut folosi, să și otrăvească sufletul cu ceea-ce contribuie la disprețul organizației noastre sociale. Numai ast-fel se pot explica conflictele dese cu disciplina militară și numai ast-fel se înțelege cum a putut ajunge până la crimă contra superiorilor lui.

De alt-fel toți cari se găsesc în aceeași categorie au un ce comun: *memoriul lor în ziua judecătii* (5). Ceea ce'i leagă pe acești criminali

(5) S'ar putea cita ca exemple cazul cu Vaillant, Henry și Caserio, cunoscuți asasinii anarhiști. Pentru aceștia d'asemenea apărătorii lor ca d-nii Labori, Hornbostel și Dubreuil, au susținut că sunt iresponsabili în momentul comiterii faptului, întru cât ar fi fost atinși mai mult sau mai puțin

este trebuința de a sfida opinia publică cu istorisirea faptei lor miserabile, este cinismul lor caracterizat prin «L'egoisme qui avoue, qui ne se gêne pas, qui se vante, la scélérataisse qui medite son oeuvre et qui s'applaudit» după cum i-l definește Tardieu⁽⁶⁾. Cinismului lui Ispășoiu, soldatului răsvrătit din batalionul de vânători din Craiova, a răspuns Consiliul de război cum trebuia să răspundă.

București, 1 Decembrie 1903

Iulian Teodorescu
Membru de ședință trib. Ilfov

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Sect. I
Audiența de la 9 Decembrie 1903

Președinția D-lui CH. PHEREKYDE, Președinte

Ministerul de Război cu Iosif Stoichița și Schik & Paneth

Puterea armată. — Acțiuni în justiție relative la administrația armatei. — Esercitiul lor. — Dacă se esercită în numele Ministeriului de război. — Dreptul său de a interveni. — Acțiune petrecută între comandantul unui regiment și un particular. — Dreptul Ministeriului de a cere revisuirea. — (Art. 1 din legea de la 29 Februarie 1900 pentru administrarea armatei; art. 29 din regul. de la 17 Iunie 1899 pentru org. Minist. de război; art. 21 din legea de la 28 Martie 1872 pentru admin. dom. statului; art. 291 Pr. civ.).

Din combinațiunea art. 1 din legea de la 29 Februarie 1900 pentru administrațiunea armatei, cu art. 29 din regulamentul asupra organizării și serviciului Ministeriului de război de la 17 Iunie 1899, și cu art. 21 din legea de la 28 Martie 1872 pentru administrațiunea domeniilor statului, rezultă că acțiunile în justiție relative la administrațiunea armatei se esercitează numai în numele Ministeriului de război și sub controlul lui direct, iar nu de către alte organe ale administrațiunei armatei fără autorizațiunea sau aprobarea Ministeriului.

Așa, dacă unui comandant de trupe exercită vre-o acțiune în justiție, ca reclamanți sau piriți, relativă la administrațiunea lor directă, asemenea esercitare de acțiune se presumează că e făcută de dânsii numai ca prepuși ai Ministeriului de război, și prin urmare acesta este în drept a interveni în asemenea judecăți, în orice stare s'ar afla ele, spre a da dânsul direcțiunea și mijloacele de susținere a intereselor Statului după cum va crede mai nemerit.

de epilepsie, și toate acestea n'au putut trece în fața justiției populare franceze. Acolo poate circumstanțele erau mai favorabile pentru o atare soluțiune, intru cât n'ar părea motiv mai absurd de cât al unui Caserio pentru asasinarea Președintelui Carnot, și cu toate astea juriul din Lyon ca și cel din Paris au răspuns cu pedeapsa capitală. Acolo d'asemenea asasinii au făcut apologia faptelor lor monstruoase. *Les procès célèbres de d-nii B. Monteux T. I, pag. 114, 462 și 595 ... anul 1893-94.*

(6) *Revue philosophique* No. de Ianuarie 1904.

Ast-fel, Ministrul de război este în drept d'a face cerere de revisuire a unei hotăriri dată între comandantul unui regiment cu un particular, pe motiv de lipsă de apărare ale intereselor statului, căci dânsul, Ministrul, era partea direct interesată și stăpân pe direcțiunea ce credea necesară de a se da procesului.

Decisiunea 534/903. — Casată sentința trib. Argeș cu No. 81/903, în urma recursului făcut de Ministerul de război în proces cu Iosif Stoichița și Schik & Paneth.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier M. Iulian;

Pe d-l avocat Pârvulescu în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Pantazi în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

• Violarea art. 1 din legea asupra organizării armatei;
• Ministerul de război fiind șeful responsabil al administrațiunei armatei, el este în drept să exercite în justiție orice acțiune privitoare la această administrație, fie că ar fi figurat de-a dreptul în instanță, fie că ar fi figurat prin prepușii săi al căror mandat încetează din momentul ce însuși ministerul intervine. Regimentele în nici un caz nu au o personalitate juridică distinctă de a Ministerului de război, iar șefii lor, ca atare, nu pot reprezenta administrațiunea armatei în justiție, de cât prin delegațiune în numele și pentru Ministerul de război. Fără cuvânt decî și cu violarea legii, trib. de Argeș prin sentința atacată cu recurs a respins revisuirea Ministerului de război în contra unei hotăriri în care rău figurase ca parte prepusul său, șeful unei regimente de artilerie.

Având în vedere cartea de judecată cu No. 170/902 a judeului ocolului I Pitești, ale cărei motive a fost adoptate în totul de Tribunalul judeului Argeș prin sentința atacată astăzi cu recurs;

Având în vedere că din această carte de judecată se constată că firma comercială Schik & Paneth, a cerut să se poprească în mâinile comandantului regimentului 5 de artilerie, orice sume de bani ar avea să primească debitorul lor Iosif Stoichița de la acest regiment, că judele ocol. I Pitești, prin cartea de judecată No. 1236/900 a validat poprirea; că avocatul Statului, în numele Ministerului de război și al comandantului regimentului, cerând revisuirea acestei cărți de judecată No. 170/902 a respins cererea de revisuire făcută de minister ca fiind făcută de o persoană ce nu are calitate, iar aceea a comandantului regimentului a respins-o ca tardivă; că Ministerul făcând apel în contra acestei cărți de judecată, tribunalul judeului Argeș prin sentința supusă azi recursului a respins apelul, adoptând motivele judecătorului de ocol;

Considerând că după art. 1 din legea pentru administrațiunea armatei de la 29 Februarie 1900, Ministerul de război este șeful responsabil al administrațiunei armatei și exercitează această administrație prin diferite organe care compun Ministerul de război și întreaga organizațiune a armatei, conform dispozițiunilor legii privitoare pe fiecare din acele organe;

Considerând că din combinațiunea citatului art. 1 cu art. 29 din Regul. asupra organizării și serviciului Ministerului de război de la 17 Iunie 1899 și cu art. 21 din legea pentru administrațiunea domeniilor Statului din 28 Martie 1872, rezultă că acțiunile în justiție relative la administrațiunea armatei se esercitează numai în numele Ministerului de război și sub controlul lui direct, iar nu de către alte organe ale administrațiunei armatei fără autorizațiunea sau aprobarea Ministerului;

Considerând că din aplicațiunea unor asemenea dispozițiuni a legii rezultă virtual că dacă unui coman-

danți de trupe exercitează vre-o acțiune în justiție, ca reclamantii săi pârâți, relativă la administrațiunea lor directă, asemenea exercitare de acțiune se presupunează că e făcută de dânsii numai ca prepuși ai Ministrului de război și prin urmare acesta este în drept de a interveni în asemenea judecări în ori-ce stare s'ar afla ele, spre a da dânsul direcțiunea și mijloacele de susținere a intereselor Statului după cum va crede mai nimerit;

Considerând că în specie, Comandantul Regiment. 5 Artilerie fiind condamnat prin cartea de judecată No. 1236/900 a județului ocol. I Pitești, rămasă definitivă d'a plăți proprietarului Schik & Paneth suma de 896 lei din ori-ce sume de bani va avea regim. a răspunde lui Iosef Stoichița pentru construirea unui hangar de fân necesar aceluși regiment, este evident că Ministerul de război în vederea menționatelor dispozițiuni de lege, a avut dreptul de a cere revisuirea acelei cărți de judecată pentru cazul de lipsă de apărare a intereselor Statului conform art. 291 Pr. civilă, căci dânsul era partea direct interesată și stăpân pe direcțiunea ce credea necesară de a se da procesului;

Că prin urmare rău judele Ocol. Pitești prin cartea de judecată cu No. 170/902 și trib. Argeș prin sentința cu No. 81/903, au respins asemenea cerere de revisuire făcută de Ministerul de război sub cuvânt că acesta n'ar fi figurat ca parte în judecata asupra căreia s'a dat menționata carte de judecată cu No. 1236/900 și ast-fel motivul de casare este fondat.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI MUSCEL

Audiența de la 31 Ianuarie 1903

Președenția D-lui V. BĂLĂȘESCU, Judecător de ședință

Nicolae I. Zegheru și alții ca moștenitori ai def. Nicolae Zegheru zis și Bordeianu cu Obștea Moșnenilor Câmpulungeni

Sentința civilă No. 60

Executare.—Contestație.—Perdere titlului executor.—
(Art. 135 Pr. civilă. — Art. 1188 Cod civil).

1) Când unei părți i s'a furat, distrus sau perdut titlul executor, nu i se poate elibera un nou titlu executor, ci trebuie ca, în mod contradictor, să stabilească că i s'a furat, distrus sau că a perdut titlul, de oare-ce faptul că i s'a eliberat titlul executor și că acum nu-l mai are, face să se nască o presumpțiune că creanța a fost plătită.

2) Prima copie eliberată de pe hotărîre și investită cu formula executorie, formează originalul. Când, prin urmare, se susține că s'a perdut copia de pe hotărîre investită cu formula executorie, și dacă se eliberează o nouă copie tot cu formula executorie, această din urmă trebuie considerată ca o copie care, potrivit art. 1188, al. I Cod civil, nu face credință.

3) Simpla publicațiune în Monitorul Oficial că s'a perdut titlul, adică copia de pe hotărîre investită cu formula executorie, nu e suficientă spre a stabili pierderea copiei executorii, așa că, în lipsa titlului, trebuie ca, contradictor cu debitorul, să se stabilească pierderea, distrugerea sau furtul.

4) În ori-ce cas, copia trebuie eliberată conform art. 1188, al. I Cod civil.

Tribunalul,

Asupra contestațiunei făcută cu petiția registrată la No. 18498 din 5 Decembrie 1902, de Nicolae I. Zegheru, Apostol Stoica/Patraulea, Andrei Dinu Zegheru, Maria Mihalache Diaconescu, Ilinca G. Luda, cu consimțimentul soțului său G. Ludu din Câmpu Lung și Maria Dumitru Niță Stanciu Gârlițeanu din comuna Voinești, în calitate de moștenitori ai decedatului Nicolae Zegheru zis și Bordeianu, contra urmăririi averii imobiliare rămasă de la acesta, făcută contra lor de Obștea moșnenilor Câmpu-Lungeni, pentru achitarea sumei de lei 15566 bani 16, la care numitul Nicolae Zegheru a fost condamnat prin sentința Tribunalului Muscel No. 47/82, rămasă definitivă și executorie;

Având în vedere că din actele din dosar și susținerile părților, rezultă următoarele fapte: Prin sentința Tribunalului Muscel No. 47/82. Ghiță Marcu și Nicolae Bordeianu au fost condamnați solidaricește a plăti 15566 lei 16 bani către Obștea moșnenilor Câmpu Lungeni, care prin reprezentanții săi obține investirea sentinței cu titlu executoriu No. 133/82, pe care 'l ia în primire încă de atunci;

În anul 1901 se publică în Monitorul Oficial No. 200 de către noua administrațiune a casei Obștei pierderea acestui titlu și tribunalul în urma petițiunei înregistrată la No. 544/902, liberează un nou titlu executor al aceleiași sentințe, sub No. 239/902; în baza căruia obștea urmărește pe moștenitorii răposatului Nicolae Bordeianu, pentru plata sumei cuprinsă în acea sentință;

Având în vedere că în contra acestei urmăririi moștenitorii răposatului Nicolae Bordeianu, se opun prin contestația de față invocând următoarele motive: a) Că Obștea moșnenilor Câmpu-Lungeni nu are titlu executor valabil în contra lor de oare-ce nu prezintă prima expedițiune executorie dată, ci o a doua liberată de tribunal fără chemarea lor; b) Că urmărindu-se moștenitorii răposatului Nicolae Bordeianu, Obștea urma a se adresa fie cărui moștenitor în parte pentru partea din creanță ce era obligat a plăti în raport cu partea sa în succesiune și c) Că creanța este achitată de răposatul Nicolae Zegheru;

Având în vedere în ce privește primul motiv, că odată ce se liberează unei părți un titlu executor a unei sentințe, aceasta formează originalul titlu executoriu, în baza căruia are dreptul a face executarea, și un al doilea titlu liberat aceleiași părți după aceiași sentință, nu poate fi considerat de cât numai ca o copie a aceluși titlu;

Având în vedere că titlu executoriu No. 239/902, al sentinței No. 47/82, în baza căruia se face executarea de față ce se contestă, este un al doilea titlu executor al sentinței No. 47/82, de oare ce se mai eliberase părții câștigătoare încă un titlu sub No. 133/82 așa că acest titlu nu este un original ci o copie a celui d'întâi, știut fiind că numai o singură expedițiune executorie se liberează pentru executarea unei sentințe;

Având în vedere că titlu executor sub No. 133/82, al sentinței No. 47/82 ce se execută, nu mai există fiind perdut s'aui sustras după cum afirmă creditoarea Obștea moșnenilor Câmpu-Lungeni, prin publicațiunea făcută în Monitorul Oficial No. 200/901, și în asemenea caz copia acestui titlu s'aui cel d'al doilea titlu al sentinței liberat sub No. 239/902, nu poate face credință, de oare ce nu este liberat conform rândueleur art. 1188 al. I Cod civil;

Considerând că faptul de a nu se mai poseda de creditor titlu executor original al creanței, pe care este ținut a'l poseda ori când, face să nască în favorul debitorului presumpțiunea de liberațiune prin remiterea titlului, de oare ce se obișnuiește în executările benevole ale creanțelor să se libereze debitorului titlu;

Că dacă din contră, creditorul pretinde că a perdut sau a fost distrus ori i s'a furat titlu și că nu 'l a fost plătit atunci, este obligat în lipsa titlului să facă prin

o procedură contradictorie cu debitorul, proba faptelor ce aleagă spre a obține valorificarea titlului său;

Că ne obținând în acest fel recunoașterea titlului său creditorul nu se poate întemeia pe titlu liberat numai după cererea sa pentru a face urmărirea, acesta fiind lipsit de forță juridică pentru a proba și a se executa creanța ce pretinde;

Că prin urmare, Obștea moșnenilor neavând un titlu valabil contra contestatorilor de a le urmări averea lor, contestația este întemeiată și deci trebuie a fi admisă și a se anula urmărirea;

Având în vedere că acest motiv principal fiind întemeiat, este inutil, a ne mai pronunța asupra celor alte;

Având în vedere că prin facerea urmăririi și contestațiunii, s'au cauzat cheltueli contestatorilor cu timbre, transport, plată de avocat, pe care tribunalul le apreciază la suma de 150 lei, de care urmează a fi despăgubiti de Obștea moșnenilor Câmpu-Lungeni, care a căzut în proces, conform art. 140 Pr. civilă;

Pentru aceste motive, redactate de d. judecător de ședință. Tribunalul admite contestațiunea, etc.

(ss) V. Bălășescu, G. D. Lalu

Adnotație.—Actuala Procedură civilă care a uitat să specifice cum se citează cei domiciliați în țară, dar cu domiciliul necunoscut (art. 75, al. 6 Pr. civ. veche), a uitat să ne arate și procedura de urmat în cas de pierdere, distrugere sau furt a copiei executorii de pe o hotărîre sau decisiune. De aici nedumerire, de și practica *constantă* se mulțumește cu publicarea acestei împrejurări în *Monitorul Oficial*, inspirându-se din legea pentru anularea titlurilor la purtatător perdue, distruse și furate, din 21 Ianuarie 1883.

De asemenea, această practică mai are în sprîjinul său și dispozițiunile din Codul comercial (art. 354 urm.) relative la cambia perdue sau sustrasă.

În proiectul de lege însă, elaborat de d-l C. Stoicescu, pentru modificarea unor articole din Procedura civilă, se reglementează acest cas, căci art. 132 prevede că partea căreia i s'a furat copia cu *titlu* (exact *formula*) executoriū, trebuie să facă o cerere, iar presidentul va chema, de urgență, pe părți în camera de consiliu, spre a fi ascultate și va libera copia cerută, dacă i se va dovedi că hotărîrea n'a fost încă executată.

De și acest text e incomplet, pentru că nu spune nimic despre cazul când copia executorie s'a distrus sau perdue, totuși el e suficient spre a ne da o îndrumare legală, necesară pentru fixarea unei jurisprudențe uniforme.

În expunerea de motive a proiectului d-lui Stoicescu, relativ la art. 132, găsim următoarele: «Practica urmată până azi se mărginește a cere de la partea care reclamă o nouă copie cu *titlu* (sic) executoriū, un certificat de la instanța care a pronunțat hotărîrea ce urma să se execute, constător că ea nu se executase încă. Această procedură, de și expeditivă, înfățișa totuși neajunsuri, căci se putea întâmpla ca o hotărîre să se fi exe-

cutat fără intervenția autorităților, prin bună înțelegere între părți, și atunci dacă creditorul era de rea credință, avea posibilitatea, pretextând că a perdue titlul executoriū primitiv, să obție altul și să încerce a-l executa înc'odată contra debitorului său moștenitorilor lui, . . . ».

Fiind-că formula executorie se eliberează pe cale grațioasă, d-l Stoicescu a admis ca și noua copie să se dea tot pe această cale, cu prealabila citare a debitorului, spre a fi întrebat dacă hotărîrea nu s'a executat. Tribunalul Muscel însă, după ce pune principiul că prima copie executorie formează *originalul*, de unde și consecința că, dacă se eliberează un nou titlu, acesta e o *copie* care nu poate face credință, «de oare-ce nu este liberat conform rânduelilor art. 1188, al. I C. civ.», ajunge la soluțiunea că partea care pretinde că i s'a furat, perdue sau că i s'a nimic titlul trebuie, prin o procedură *contradictorie* cu debitorul, să facă proba faptelor ce aleagă, pentru ca, cu modul acesta, noua copie să aibă valoare.

Tribunalul Muscel, prin urmare, deduce plata din faptul că creditorul numai posedă titlul, ceea ce lasă a se presupune că titlul a fost remis. Or iată ce spune art. 1138, al. 2 C. civ.: «*Remiterea voluntară a copiei legalisate a titlului*, lasă a se presupune remiterea datoriei sau plata, *până la proba contrară*». Și după cum foarte bine observă d-l Alexandresco, acest text, așa cum e redactat, nu se poate aplica la actele autentice unde nu remiterea copiei legalisate lasă a se presupune liberarea debitorului, ci restituirea a însuși actului original, dar se aplică în cas când creditorul a dobândit în contra debitorului o hotărîre definitivă. În asemenea cas, restituirea copiei legalisate a acelei hotărîri, investită cu formula executorie, adică a expediției executorii, după cum se exprimă art. 135 Pr. civ., constituie o presumpție de liberare în folosul debitorului.

Totuși, fiind-că e vorba despre o presumpțiune *juris tantum*, creditorul va putea, cu toate că a restituit de bună-voe debitorului copia legalisată investită cu formula executorie, să dovedească, *conform dreptului comun*, că el n'a înțeles să i remită datoria sau că n'a primit plata, *pentru că el nu s'a desesizat de însuși titlul* care era în posesiunea lui, *ci poate în tot-dea una să scoată o nouă copie de pe hotărîrea ce câștigase* (art. 134 Pr. civ.).

De oare-ce e vorba de un fapt juridic ce atrage o presumpțiune de liberare în folosul debitorului, creditorul nu va putea proba cu marturi sau presumpțiuni că el n'a primit plata sau că el n'a înțeles a remite datoria, afară de casurile când aceste dovezi pot fi administrate.

Așa dar, remiterea titlului se va stabili conform drptului comun. (1)

Să trecem acum la art. 1188, al. I C. civ. care spune: «Când originalul există, copia legalizată nu poate face credință de cât despre ceea-ce se cuprinde în original, înfățișarea căruia se poate cere tot-dea-una».

Acest text e în legătură cu art. 31 din l. aut. actelor, care dă dreptul tribunalelor să elibereze copii legalizate chiar de pe actele sub-semnătură privată.

Articolul 1188 însă, e pus sub rubrica «Despre copiile titlurilor autentice», așa că el se referă la actele autentice, (2) rubrica fiind îndreptată după Marcadé (3).

Așa fiind, rău tribunalul cere ca copiile de pe hotăriri să fie scoase conform art. 1188 C. civ., după cum, de asemenea, tot rău consideră ca original prima copie, căci originalul e însăși hotărirea. Nu se poate, dar, spune că cea de a doua copie, e o copie a primei hotăriri, căci atunci aceasta ar fi copia copiei și, ca atare, nu ar avea nici o valoare, de oare-ce copiile copiilor n'aū nici o putere probatorie (art. 1188, al. 4). Și, în fine, cum s'ar mai putea da o copie de pe un original inexistent?

Fiindcă remiterea e un fapt juridic, ea trebuia stabilită conform dreptului comun, și ea nu se putea deduce din simplul fapt că poate nu mai există copia executorie. Debitorul, prin urmare, trebuia să dovedească remiterea și, de aceea, când tribunalul înlătură titlul și admite contestația, ni se pare că face o călcare de lege și un abus de putere, de oare-ce nicăeri legea nu obligă ca perderea, distrugerea sau furtul copiei executorii să se stabilească în mod contradictor.

În or ce cas, tribunalului Muscel prea îi plac presupunșunile, căci dacă remiterea titlului lasă să se presupue remiterea datoriei sau plata ei, perderea or neposedarea titlului, la rândul ei, face să se presupue remiterea titlului sau a expedițiunii executorii. Or, dacă e așa, dacă faptul că creditorul nu mai posedă copia legalizată a hotăriri investite cu formula executorie e o presupunșune de plată, atunci creditorul ar trebui să dovedească nu numai de ce nu mai are expedițiunea executorie, dar și că n'a fost plătit, adică să facă o probă negativă, (4) ceea-ce cred că e prea mult.

Ștefan Scriban

Plocești, 2 Iunie 1903.

(1) V. toate acestea în *Alexandresco*, VI, p. 711 sq.

(2) *Alexandresco*, VII, p. 228.

(3) *Marcadé*, V, art 1334, No I.

(4) V. în privința dovedirii faptelor negative, *Alexandresco*, VII, p. 107, No. 2 și 108.

JUDECATORIA OCOL. MOINEȘTI, Jud. Bacău

Audiența de la 23 August 1903

Dochița I. Nichita cu Pintilie Șt. Lovin și alții

Cartea de judecată civilă No. 1161

Urmărire imobiliară — Adjudecare. — Drepturile adjudecatarului. — (Art. 565 Pr. civ.).

Adjudecatarul nu poate avea mai multe drepturi asupra imobilului adjudecat de cât drepturile ce le avea urmăritul.

S'a ascultat d-l avocat C. Livezeanu, din partea reclamantei Dochița I. Nichita, în susținerea reclamațiunii, lipsind părății.

Judecata,

Având în vedere acțiunea civilă intentată de Dochița I. Nechita contra d-ilor Pintilie Șt. Lovin, Marghioala I. Pintilie și Avram Copel pentru revendicarea a 2 și 1/2 stj. pământ situat în com. Moinești;

Având în vedere susținerile reclamantei prin apărătorul său, care și mărginește astă-zî acțiunea îndreptând-o numai contra părătului Pintilie Șt. Lovin;

Considerând că în fapt din dosarul pricinei cât și din actele prezentate se constată următoarele: Prin testamentul autenticat de Judecătoria Ocol. Moinești sub No. 10879/94 autenticare făcută prin delegațiunea trib. Bacău, Ion Th. a Căii testează în favoarea ficei sale, reclamanta de astă-zî, declarând că după moartea sa, dânsa să fie proprietară a mai multor imobile între care e prevăzut și terenul ce face obiectul revendicării. După moartea testatorului, Avram Copel unul din părății soși astă-zî din cauză, obține hotărire definitivă contra Marghioalei a Căii cununa reclamantei, și pentru îndestularea creanței sale, scoate în vânzare licitativă o casă și terenul reclamat; Tribunalul jud. Bacău prin ordonanța No. 917/901 adjudecă definitiv imobilele scoase în vânzare asupra d-lui avocat Herman Grunberg, care prin actul autenticat de acelaș tribunal sub No. 7071/902, vinde lui Pintilie Șt. Lovin locul de 22 prj. ce se prevăd în acțiunea de față;

Având în vedere că reclamanta se mărginește astă-zî a cere admiterea acțiunii numai pentru motivul că dânsa e proprietara terenului în puterea testamentului, fără însă a pune în discuțiune și drepturile adjudecatarului Grunberg în puterea sus zisei ordonanțe care a fost prezentată de părăt pentru a fi avută în vedere la judecarea pricinei; pentru acest motiv judecata din oficiu urmează a se pronunța asupra drepturilor terțiilor de a putea revendica posterior ordonanței de adjudecare, imobilul adjudecat, precum și de chestiunea de a se ști, dacă imobilul adjudecat, ce a aparținut unui terțiu ce nu a făcut contestație înainte adjudecării, poate să exercite acțiune în revendicare după ce ordonanța de adjudecare a rămas definitivă; cu alte vorbe dacă adjudecațiunea purgează dreptul de proprietate;

Considerând că sub legea veche de Procedură civilă, două sisteme se susțineau, primul că adjudecațiunea nu transmite adjudecatarului de cât drepturile ce le avea și urmăritul; și al doilea că această adjudecare transmitea aceste drepturi libere de ori-ce sarcină;

Considerând însă, că noua lege de procedură prin textele relative la această materie, în combinație cu discuțiunea urmată în Cameră cu ocaziunea votării acestei legi și în special din răspunsurile date de fostul Ministru de Justiție d-l C. Disescu la întâmpinările ce i s'aū facut de d-l Profesor Universitar Cantili în ședința Camerei de la 8 Martie 1900, chestiunea astă-zî socotim că nu mai suferă discuțiune, ea fiind tranșată în sensul sistemului că adjudecatarul nu poate avea mai multe drepturi asupra imobilului adjudecat de cât drepturile ce le avea urmăritul; în adevăr cum s'ar putea admite ca adevăratul proprietar să fie despoiat de dreptul său, numai pentru cuvântul că nu a facut contestație înainte de adjudecare și din cauza unei urmariri dirijate contra sa și la care nu a participat, fiind străin de dânsa; dacă vânzarea licitativă

e precedată de afpte și publicațiuni care conține și somațiuni tuturor acelor ce ar avea drepturi asupra imobilului, aceasta nu e un cuvânt pentru a se declara imobilul curățit de ori ce sarcine. În sistemul dreptului frances (art. 717 Pr. civ.), adjudecățiunea are un efect precar netransmitând cumpărătorului, de cât drepturile urmăritului. Acest sistem e adoptat și de legiuitorul român. căci, deși se știe că Codul de procedură actual e imprumutat după cel genevez, însă în materia ce ne preocupă, ne am depărtat de el, îmbrățișând sistemul. Codului de procedură francez, pe motivul că sistemul național al Genevei a îngrijit să ordone cu mult mai întinse măsuri pentru deșteptarea celor interesați. Așa se cere: numărul cadastrului (art. 524), strigarea cu toba (528); o îndoită afișare a afștelor și o îndoită strigare cu toba (art. 533); descrierea amănunțită a imobilului, publicarea în 6 rânduri într-o gazetă (art. 535); producere de extract din matricolul cadastral și în lipsă de cadastru un extract din rolul contribuției fonciare (art. 541) (V. Bellot, titlul XXIX, p. 299).

Asemenea măsuri de deșteptare nu au fost urmate de legiuitorul nostru care nu cere de cât o singură publicație prin *Monitorul Oficial*. Dacă Codul de procedură român ar fi urmat pe cel genevez în această privință nu s'ar mai fi adăugat la rubrica «despre efectele adjudecăreii» dispoziția art. 565, care declară categoric că ordonanța de adjudecare trece adjudecatarului numai drepturile ce le avea urmăritul Art. 506 nu e de cât o amenințare neconfirmată nicăeri și apoi acest text e abrogat de art. 565 după principiul că dispozițiile posteriore contrare altor dispozițiuni anterioare, abrog pe aceste din urmă. Că apoi ceia ce confirmă mai mult acest sistem e că nu s'a reproduș în codicele nostru nici dispozițiile art. 625 din Codul genevez prin care se regulează efectele adjudecării în privința dreptului de uzufruct și dreptului de servitute asupra imobilului urmat (Cas. Rom. 24 Septembrie 1874, *Dreptul* 1874 No 59):

Considerând că pe câtă vreme s'a scos în vânzare pământul ce se revendică fără ca reclamanta să fi avut vre-o obligație către A. Copel creditorul Marghioalei Căi, adjudecatarul Grunberg nu putea transmite cumpărătorului Șt. Lovin — părătul de astăzi — mai multe drepturi de cât avea — *nemo plus juris ad alium transferre potest quam ipse habet* —; ori drepturile lui Grunberg au fost mărginite numai la drepturile ce Copel le avea asupra imobilului ce face astăzi obiectul revendicării și pe câtă vreme Copel n'a fost creditorul reclamantei, nu putea să scoată în vânzare o avere ce-i aparținea numai ei în puterea testamentului. Că dacă Dochifa Nechita n'a fost deligentă a usa de calea contestației înaintea adjudecării și în lăuntru termenului acordat de lege, prin aceasta, după cum s'a argumentat mai sus, nu i se poate astăzi ridica dreptul de a revendica imobilul adjudecat, revendicare care e pe deplin întemeiată fiind basată pe un titlu netăgăduit translativ de proprietate;

Pentru aceste motive admite acțiunea, în ceea ce privește pe Pintilie Șt. Lovin și în consecință obligă pe acest părăt să delase în stăpânirea și proprietatea reclamantei Dochifa I. Nechita porțiunea de teren reclamată, etc.

Judecător (s) Al. I. Spiridon.

INFORMAȚIUNI

În curând vom publica o serie de articole asupra unei chestiuni foarte interesante, cu totul nouă și necunoscută încă la noi: «*O nouă concepție a dreptului de proprietate al imaginei*».

Acest studiu ne este trimis de câte-va zile de distinsul magistrat din Iași și membru în comitetul de redacție al ziarului nostru, d-l *Vespasian Erbiceanu*, ale cărui articole au fost foarte apreciate de onorații noștri cititori.

— x —

Din inițiativă parlamentară și datorită d-lui deputat I. Poenaru Bordea, s'a depus pe biroul Camerei un proiect de lege «*pentru reprimarea beției*».

Acest proiect de lege conținând dispozițiuni bune din toate punctele de vedere, am dori cât mai repede să fie votat de Corpurile noastre legiuitoare.

Asemenea legi existând aproape în toate statele civilizate, nu ne îndoiim că se va introduce și la noi.

— x —

Confratele nostru «*Evenimentul*» din Iași ne aduce senzaționala știre, că d-l Ministru de justiție ar fi dat ordin d-lui Procuror general Leonescu, de la Curtea de apel din Iași, ca să dea în judecata disciplinară a acelei Curți pe d-l Constantin Alevra, președintele trib. Neamț, pentru că s'a făcut vinovat de judecări interesate a unor afaceri pendinte înaintea aceluși tribunal. Ordinul de dare în judecată, zice confratele, este dat în baza unui raport făcut de d-l procuror general Leonescu astă-vară, cu ocazia cercetărilor cunoscutei afaceri a doctorului Stein.

— x —

Luni 26 cor. se va întruni Senatul universitar și Consiliul profesoral al Facultății de Drept din București pentru a-și da avizul asupra noilor catedre ce trebuie să se înființeze la acea facultate, precum și asupra chestiunii înființării doctoratului în drept.

NECROLOG

Vineri 22 curent, la orele 7 seara a încetat din viață Ion C. Fundescu, vechiul ziarist și fost deputat al colegiului țărănesc din Vlașca. Defunctul este cel d'ântâii care a reușit să facă un ziar cotidian popular, foarte răspândit, *Telegraful*. Afară de aceasta, dânsul a fost redactor și la ziarul *Românul* și director al ziarului umoristic *Asmodeu*. În literatură, s'a distins prin diferite poezii, o colecțiune de basme romane, din cari cel mai cunoscut este *Scarlăt*.

Decedatul, fire blândă, îndatoritoare și de perfectă corectitudine în viața sa politică, lasă regrete unanime tutulor celor ce l'au cunoscut.

Fie-i țărâna ușoară.

BIBLIOGRAFII

A apărut în broșură, în editura Librăriei Socec & C-nie București. «*Discursuri Politice*» de d-l C. Boerescu.

Această broșură, care are 607 pagini, cuprinde cele mai însemnate discursuri rostite ca om politic de către d-nul C. Boerescu, fie în Parlamentul țerei, fie cu ocazia întrunirilor politice între anii 1866 — 1891.

Lucrarea aceasta merită a fi consultată cu mult folos de către cititorii noștri, din toate punctele de vedere. Prețul e 4 lei.

A apărut: În Tip. «*Universitară*» strada Academiei 3

REINOIREA

Tratatelor de Comerț

DE

B. JEPURESCU

Broșura 34 pagini, foarte interesantă.

D-l Riveanu, incasatorul nostru pentru provincie, aflându-se în Moldova după incasările ziarului nostru, rugam cu toată insistența a i se da tot concursul pentru incasarea abonamentelor datorate, care se pot achita și prin mandat poștal direct, pe adresa d-lui Codreanu, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.

Reamintim că TABLA DE MATERII se va distribui săptămâna viitoare, numai aceluia ce vor fi la curent cu plata abonamentelor.